1 α) *Η πραγματική ζωή κρύβει χαρά, αγάπη, στόχους, όνειρα, έρωτα, αλλά και πόνο, απογοήτευση, πίκρες, αγώνα .... αν λείπουν όλα αυτά τα συναισθήματα και οι ανατροπές, αν χαθεί η καρδιά και η ψυχή, η ελευθερία, ο αυθορμητισμός και η βούληση, τότε χάνεται το νόημα της ζωής και η ευτυχία... Ή μήπως όχι; Σε ποιες σκέψεις σε οδήγησε ο «δωρητής»; Μπορεί κατά τη γνώμη σου να υπάρξει ιδανική ζωή;*

Η πραγματική ζωή είναι μακριά από την «ομοιομορφία», όπως αυτή η κατάσταση χαρακτηρίζεται στο βιβλίο. Στην πραγματικότητα η ποικιλία των συναισθημάτων που βιώνει ένας άνθρωπος σε όλη τη διάρκεια της ζωής του είναι υπέρογκη, κάτι το οποίο φυσικά οφείλεται στο γεγονός ότι κάθε άνθρωπος, έχει την ελευθερία της επιλογής. Αν στερήσουμε σε κάποιον την ελευθερία τότε, μολονότι τον αποτρέπουμε από τον κίνδυνο να επιλέξει λανθασμένα, εντούτοις του επιβάλλουμε μια επιλογή η οποία δεν είναι δική του, περιορίζοντας κατ'αυτόν τον τρόπο την ελευθερία του. Έτσι, λοιπόν, η ζωή που περιγράφεται στο βιβλίο είναι μονάχα φαινομενικά ιδανική. Σαφώς, το ερώτημα που αναδύεται είναι: «Μπορεί άραγε να υπάρξει μία ζωή που να είναι ουσιαστικά ιδανική;»

Αδιαμφισβήτητα, η ιδανική ζωή είναι διαφορετική για τον καθένα, αφού καθένας αντιλαμβάνεται τη ζωή από μια διαφορετική οπτική. Μιλώντας για την ιδανική ζωή, συνήθως κάθε άνθρωπος θα θεωρούσε απαραίτητα όλα εκείνα τα θετικά βιώματα με τα οποία ερχόμαστε σε επαφή στη διάρκεια της ζωής μας. Όλα εκείνα τα μοναδικά συναισθήματα που μας προσέφεραν στιγμές χαράς, όπως η εκδήλωση έμπρακτης αγάπης από τους συνανθρώπους μας προς εμάς, μια ζωή απαλλαγμένη από πολέμους, ασθένειες και άδικους θανάτους, γεμάτη ευτυχία, αισιοδοξία και με κυρίαρχο στοιχείο την ευημερία. Ωστόσο, αν τίποτα αρνητικό δεν συνέβαινε στη ζωή μας, δεν θα εκτιμούσαμε την αξία των θετικών. Αν όλα ήταν «ρόδινα» δεν θα είχαμε να ελπίζουμε ποτέ σε κάποια βελτίωση. Θα ζούσαμε την «τέλεια» ζωή τελικά;

Επίσης, θα είχαμε μια παντελώς διαφορετική αντίληψη για τη ζωή. Δεν θα γνωρίζαμε την έννοια της ελπίδας και θα βιώναμε το οτιδήποτε λιγότερο έντονα, διότι θεωρώ πως, όπως ακριβώς, αν κάποιος αρχίσει να φροντίζει ένα λουλούδι που έχει μαραθεί ωσότου να ξανανθίσει και όταν αυτό συμβεί αισθανθεί περισσότερη χαρά από κάποιον που απλά παρατηρούσε αδιάκοπα το λουλούδι του να ανθίζει, έτσι και η χαρά για κάτι που άλλαξε από το χειρότερο στο καλύτερο είναι ιδιαίτερα

εντονότερη από τη χαρά για κάτι που απλά πάντοτε υπήρξε καλό. Βέβαια, εδώ γεννιέται το ερώτημα: «Κι αν κάποιος προτιμούσε να ζήσει όλη του τη ζωή στην εντέλεια; Αν απλώς αδιαφορούσε για τα περισσότερο έντονα συναισθήματα τα οποία πρεσβεύει ένας ατελής κόσμος σαν το δικό μας;». Στο ερώτημα αυτό βρίσκεται τελικά η απάντηση. Η «ιδανική» ζωή είναι διαφορετική για τον καθένα. Επομένως, δεν μπορεί να υπάρξει μια ζωή ιδανική για όλους τους ανθρώπους μαζί και τον καθένα τους ξεχωριστά.

Από τα προαναφερθέντα λοιπόν συμπεραίνουμε ότι η άποψη για την ιδανική ζωή ποικίλλει από άνθρωπο σε άνθρωπο. Υπάρχουν εκείνοι που θεωρούν πως η ζωή δεν πρέπει να περιέχει μόνο χαρούμενες στιγμές καθώς έτσι χάνεται η μαγεία και η μοναδικότητα αυτών και μερικοί άλλοι στον αντίποδα, υποστηρίζοντας ότι μια ζωή χωρίς εμπόδια και δυσκολίες είναι πολυπόθητη. Όμως, προκειμένου να είναι όλα στην εντέλεια αποκλείεται η ελευθερία του καθενός να κάνει τις δικές του επιλογές. Άρα ποια ζωή θεωρείται τελικά ιδανική; Δεν μπορούμε να το γνωρίζουμε αυτό. Σε κάθε περίπτωση εμείς είμαστε υπεύθυνοι για το τι θα μας συμβεί. Είμαστε αρχιτέκτονες της τύχης μας.

β) *Αν είχες τη δυνατότητα να «φτιάξεις» εσύ έναν ιδανικό κόσμο, πώς θα ήταν αυτός;*

Η δημιουργία ενός κόσμου ιδανικού για τα δεδομένα κάθε ανθρώπου είναι ανέφικτη καθώς καθένας αντιλαμβάνεται διαφορετικά τον κόσμο. Ωστόσο, ο καθένας μας ξεχωριστά δύναται να δημιουργήσει μια εικόνα ενός ιδανικού κόσμου για εκείνον. Για μένα, προσωπικά, ο ιδανικός κόσμος συντελείται από ένα κράμα αντίθετων συναισθημάτων και καταστάσεων προκειμένου να υπάρξει μια ισορροπία.

Αναμφίβολα, ο ιδανικός κόσμος σύμφωνα με τα δικά μου δεδομένα θα έπρεπε να βρίθει ευχάριστων στιγμών, τύχης, ευημερίας, αγάπης και χαράς. Ένας ιδανικός κόσμος θα έπρεπε να είναι χαρούμενος. Ακόμη, θα με χαροποιούσε ιδιαίτερα, εάν όλοι οι άνθρωποι συλλογίζονταν τον αντίκτυπο των πράξεων και των επιλογών τους στους συνανθρώπους τους. Επιπροσθέτως, οραματίζομαι έναν κόσμο λιγότερο εγωιστικό και αυταρχικό, πλημμυρισμένο από την επιθυμία να προσφέρει δίχως να αναμένει ανταπόδοση, είτε αυτό πρόκειται περί υλικών είτε περί άυλων αγαθών. Θα μου άρεσε, επίσης, να δω έναν κόσμο όπου δεν κυριαρχούν ρατσιστικές αντιλήψεις και όπου οι άνθρωποι κρίνονται μόνο βάσει των επίκτητων χαρακτηριστικών τους.

Ωστόσο, ένας κόσμος χωρίς δυσάρεστες στιγμές θεωρώ πως θα ήταν μονότονος και φυσικά δεν θα εκτιμούσαμε τις ευχάριστες στιγμές αν οι περίοδοι ευημερίας ήταν αδιάκοπες. Κατά την άποψή μου

πρέπει να υπάρχουν πόλεμοι, ασθένειες, ακόμα και άδικοι θάνατοι προκειμένου να αντιληφθούν οι άνθρωποι πόσο ξεχωριστή είναι η ζωή που ζουν και να αισθάνονται τυχεροί γι' αυτό. Ακόμη, νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να υπάρχουν μεταβολές στη ζωή μας και να βιώνουμε αρνητικά συναισθήματα και καταστάσεις, ώστε να υπάρχει η έννοια της ελπίδας στη ζωή μας. Διότι κατά τη γνώμη μου ένα από τα ομορφότερα συναισθήματα που έχω αισθανθεί ποτέ στη ζωή μου είναι η ελπίδα για την αλλαγή μιας κατάστασης σε συνδυασμό με την επιμονή, την υπομονή και την προσμονή που αυτό συνεπάγεται.

Συμπερασματικά, σύμφωνα με τη δική μου, προσωπική άποψη ένας ιδανικός κόσμος βρίσκεται αρκετά κοντά στον πραγματικό. Είναι ένας συνδυασμός ευχάριστων και δυσάρεστων συναισθημάτων και καταστάσεων, όλα συνδυασμένα κατάλληλα στοχεύοντας στη διατήρηση μίας ισορροπίας. Ίσως αυτή η προσέγγιση φαίνεται πολύ ρεαλιστική, αλλά η μόνη αλλαγή που θα επιθυμούσα θα ήταν οι άνθρωποι να συμπεριφέρονται με περισσότερη συμπόνια και κατανόηση. Να κυριαρχεί η συμπαράσταση και αγάπη. Η πραγματοποίηση της φράσης: «Αγαπάτε αλλήλους.»

2 α) *Αν ήσουν εσύ ο Δωρητής Μνήμης ποια συναισθήματα και ποιες εμπειρίες θα διάλεγες να μεταδώσεις σ' έναν άνθρωπο που δεν έχει βιώσει ποτέ κανένα συναίσθημα;*

Πραγματικά θα ήταν συναρπαστικό να έχω ιδιότητες σαν κι αυτές του Δωρητή. Να έχω τη δυνατότητα να μεταβιβάσω σε κάποιον εμπειρίες και συναισθήματα από τη ζωή μου επιλεκτικά, διαλέγοντας μόνο εκείνες που εγώ επιθυμώ. Φυσικά, θα επέλεγα να του μεταδώσω μια πληθώρα διαφορετικών συναισθημάτων.

Ειδικότερα, θα ξεκινούσα με τη μεταβίβαση του συναισθήματος της αγάπης, καθώς πιστεύω πως είναι ένα μοναδικό συναίσθημα . Η αίσθηση της αγάπης τόσο αυτής που δέχεται κανείς όσο και αυτή που μοιράζει είναι κάτι το αναντικατάστατο για εμένα. Θεωρώ πως η ανιδιοτελής αγάπη είναι το πιο όμορφο συναίσθημα. Να χαρίζει κανείς αγάπη χωρίς να περιμένει ανταπόδοση, απλώς επειδή έτσι θέλει να πράξει ή επειδή αισθάνεται την ανάγκη να πράξει ανάλογα. Διότι είναι πράγματι όμορφο να είναι αμοιβαία συναισθήματα σαν κι αυτά, αλλά αυτό το οποίο πρεσβεύει ο ορισμός της λέξης «αγάπη» είναι η ανιδιοτέλεια του συναισθήματος.

Έπειτα, θα του μετέδιδα εμπειρίες από ταξίδια σε μέρη με διαφορετικούς πολιτισμούς προκειμένου να συνειδητοποιήσει πως

υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που έχουν διαφορετικές συνήθειες από εκείνον, οι οποίοι ζουν διαφορετικά. Αυτό θα έχει ως απώτερο σκοπό τη διεύρυνση των πνευματικών του οριζόντων και την καλλιέργεια της κοινωνικής του συνείδησης αποσκοπώντας στην αποτροπή του από την ανάπτυξη ρατσιστικών αντιλήψεων, προκαταλήψεων και λανθασμένων πεποιθήσεων. Κατ' αυτόν τον τρόπο θα δημιουργούσε μια ορθότερη αντίληψη για τον κόσμο.

Στη συνέχεια, θα του μεταβίβαζα κάποια αρνητικά συναισθήματα στοχεύοντας στην ανάπτυξη των ηθικών του φραγμών καθώς επίσης και στη συνειδητοποίηση των δυσκολιών της ζωής, όπως ο πόνος σε περίπτωση που κάποιος πληγωθεί από την απόρριψη, την αδιαφορία και τη σκληρότητα που μπορεί να επιδείξει κανείς προς αυτούς ή η θλίψη για το θάνατο κάποιου αγαπημένου προσώπου. Έτσι, θα του ήταν πιο εύκολο να αντιληφθεί πόσο δυσοίωνο μπορεί να γίνει το ταξίδι της ζωής.

Επομένως, η κατοχή των ιδιοτήτων του Δωρητή Μνήμης θα ήταν μια ιδιαίτερα ξεχωριστή εμπειρία για εμένα. Θα αποφάσιζα ποιες αναμνήσεις θα έπρεπε να του μεταβιβάσω προκειμένου να καλλιεργήσει μια ισορροπημένη αντίληψη για τη ζωή και τον κόσμο γενικότερα. Με αυτές τις βάσεις, λοιπόν, θα μπορούσε το άτομο αυτό να πάρει μια μικρή γεύση της ζωής.

β) *Ποιο ρόλο παίζουν οι αναμνήσεις στη δική σου ζωή; Γιατί είναι πολύτιμες; Ακόμα κι αν αυτές είναι δυσάρεστες, γιατί είναι τόσο σημαντικές;*

Οι αναμνήσεις από τη ζωή μου είναι ίσως το πολυτιμότερο αγαθό εξ όλων το οποίο δε θα αποχωριστώ ποτέ καθώς κανείς δεν θα μπορέσει ποτέ να μου το κλέψει. Η αναμνήσεις μου είναι η ζωή μου, τα συναισθήματα και οι εμπειρίες που έχω βιώσει. Σαφώς, έχω ευχάριστες και δυσάρεστες αναμνήσεις όλες συνδυασμένες κατάλληλα προκειμένου να χτίσουν μια ολοκληρωμένη ζωή.

Αναμφισβήτητα, οι ευχάριστες αναμνήσεις είναι κάτι το ανεκτίμητο και αισθάνομαι ιδιαίτερα ευγνώμων γι' αυτές. Αισθάνομαι ευγνώμων στους ανθρώπους που μου τις χάρισαν, που έβαλαν κι εκείνοι την πινελιά τους στη ζωή μου, ώστε αυτή από άχρωμη καθώς ήταν, όταν δεν είχα ακόμη καμία εμπειρία, να γίνει πολύχρωμη, αφού καθένας της δίνει έναν ξεχωριστό τόνο. Οι αναμνήσεις από τη ζωή μου είναι κάτι το οποίο δεν θα αντάλλασσα με τίποτα στον κόσμο, διότι από αυτές συγκροτείται η προσωπικότητά μου και αν σε κάποιον μετέδιδα όλες εκείνες τις αναμνήσεις τότε πιθανότατα ο χαρακτήρας του θα ήταν, αν όχι πανομοιότυπος, τότε παρόμοιος με τον δικό μου.

Βέβαια, από τη ζωή μου δεν έλειψαν οι δυσάρεστες αναμνήσεις. Όπως κάθε άνθρωπος, έτσι κι εγώ έχω νιώσει θλίψη και πόνο. Πληγώθηκα

αφάνταστα από ανθρώπους που πίστευα ότι δεν θα με άφηναν να πονέσω. Άνθρωποι στους όποιους στηριζόμουν κι εκείνοι έφυγαν, με αποτέλεσμα εγώ να πέσω και να πονέσω, μα δεν τους θύμωσα ποτέ, γιατί ήξερα πως έτσι μόνο θα μπορούσα να μάθω. Εξάλλου, στη ζωή ποτέ δεν χάνει κανείς καθώς είτε κερδίζει, είτε μαθαίνει. Επίσης, έχω την ανάμνηση της βαθύτατης θλίψης για το θάνατο ενός πολύ αγαπημένου μου προσώπου, κάτι το οποίο συνέβαλε στο να συνειδητοποιήσω και να αντιληφθώ την ασύλληπτη σημασία του τυχαίου στη ζωή του ανθρώπου και πως δεν εξαρτάται η ροή της ζωής μας αποκλειστικά από τις επιλογές και τις ανάγκες μας. Ζούμε σε μια αναπτυγμένη κοινωνία, στην οποία καλούμαστε να συμβιώσουμε και να συνυπάρξουμε όλοι μαζί, οπότε οφείλουμε να μάθουμε πως δεν θα επιτυγχάνουμε πάντοτε αυτό για το οποίο τόσο σκληρά έχουμε προσπαθήσει.

Από τα προαναφερθέντα, λοιπόν, συμπεραίνουμε ότι οι αναμνήσεις μιας ζωής, τόσο οι ευχάριστες όσο και οι δυσάρεστες συναποτελούν την προσωπικότητα του ατόμου. Είναι πολύτιμες με ένα μοναδικό, ξεχωριστό τρόπο, διότι ακόμα κι αν όλα όσα συμπεριλαμβάνονται σ' αυτές δεν υφίστανται πλέον, εντούτοις είναι αθάνατα ως αναμνήσεις. Γενικότερα, είναι κάτι το ασυνήθιστο, διότι οι ευχάριστες αναμνήσεις για κάτι που έχει πια τελειώσει πονούν περισσότερο από τις δυσάρεστες. Έτσι, καταλήγουμε πως η οποιαδήποτε ανάμνηση είναι αναντικατάστατη λόγω της μοναδικότητάς της και της ξεχωριστής εμπειρίας την οποία αυτή αντιπροσωπεύει.

3. *Αποτύπωσε τον σχολιασμό και τη σκέψη σου με αφορμή τις σελίδες του βιβλίου:*

- *Η Επιτροπή των Πρεσβυτέρων ρυθμίζει κάθε πτυχή της ανθρώπινης ύπαρξης, παρακολουθεί και ελέγχει τα πάντα (Big Brother), χάνεται κάθε ελευθερία και κατευθύνεται η ανθρώπινη βούληση και δράση. Η θέση κάθε ανθρώπου στην «ιδανική» κοινότητα είναι αυστηρά καθορισμένη, ώστε να ωφελείται ο ίδιος αλλά και ο κοινωνικός του περίγυρος.*
- *Αντίθετα, στη σελ. 155 αναφέρει: «κατάλαβε τη χαρά της ατομικότητας, του να είσαι ξεχωριστός, ιδιαίτερος και υπερήφανος…».*

Επομένως, το ενδεχόμενο μιας ισοπέδωσης και ομοιομορφίας, ειδικά στη σημερινή εποχή, ποιους κινδύνους εγκυμονεί; Πώς μπορούμε να αντισταθούμε; Ειδικότερα οι νέοι άνθρωποι πώς μπορούν να αντιστέκονται στη μαζοποίηση και να διαφυλάσσουν την προσωπικότητά τους;

Δυστυχώς στη σύγχρονη κοινωνία παρατηρείται απειλητικά τα τελευταία χρόνια το φαινόμενο της μαζοποίησης και της ισοπέδωσης. Το φαινόμενο αυτό μπορεί να αποδειχθεί ιδιαίτερα επικίνδυνο ιδίως για τους νέους οι οποίοι ακόμη βρίσκονται στη διαδικασία διάπλασης της προσωπικότητάς τους και εξαιτίας αυτού είναι πιο ευάλωτοι. Επομένως, πρέπει να ληφθούν άμεσα δραστικά μέτρα αποσκοπώντας στην καταπολέμηση της παραπάνω κατάστασης.

Αναμφίβολα, μια ζωή οπού κυριαρχεί η ομοιομορφία και η ισοπέδωση είναι συνυφασμένη με την μονοτονία. Μία μονότονη ζωή είναι βαρετή και δεν έχει κανένα απολύτως ενδιαφέρον. Επίσης, η μονοτονία μπορεί να έχει ως συνέπεια τον περιορισμό της κριτικής σκέψης του ατόμου και της ελευθερίας του, αφού καλείται να υπηρετήσει τις συνήθειες που πρεσβεύουν οι κανόνες της κοινωνίας του, καθώς επίσης και δεν μπορεί να πράξει σύμφωνα με τη δική του βούληση. Επιπροσθέτως, μια ομοιομορφία στον υλικό κόσμο σημαίνει παράλληλα μια ισοπέδωση του συναισθηματικού κόσμου του ατόμου καθώς αδιάκοπα θα βρίσκεται σε επαφή με την ίδια κατάσταση και κατ' αυτόν τον τρόπο δεν θα παρουσιάζεται εναλλαγή των συναισθημάτων του. Έτσι, καταλήγουμε ότι η ομοιομορφία, αν και φαινομενικά ίσως να φαίνεται θετική, εγκυμονεί ποικίλους κινδύνους.

Αφού, λοιπόν η ισοπέδωση αυτή μπορεί να αποτελέσει ένα τόσο σημαντικό κίνδυνο οφείλουμε να αναζητήσουμε τρόπους στοχεύοντας στην αντιμετώπιση της. Αρχικά, πρέπει να στραφούμε στους τομείς της οικογένειας και της εκπαίδευσης καθώς εκείνοι είναι οι φορείς που επηρεάζουν ριζικά και από πολύ νεαρή ηλικία τη διαμόρφωση της προσωπικότητας του ατόμου. Έτσι, εάν η προσωπικότητά του έχει αναπτυχθεί κατάλληλα προκειμένου να αντεπεξέλθει στις ανάγκες της σημερινής κοινωνίας δεν θα επηρεάζεται τόσο εύκολα και θα είναι σε θέση να κρίνει σωστά τις καταστάσεις. Επιπλέον, καθώς η μαζοποίηση είναι μια κατάσταση που πλήττει κυρίως τους νεότερους σε ηλικία ανθρώπους, οι οποίοι έχουν πλέον στη διάθεση τους μια πληθώρα πληροφοριών, με το πάτημα ενός κουμπιού πρέπει να ενημερωθούν κατάλληλα, ώστε να είναι ικανοί να αντισταθούν στην υπάρχουσα κατάσταση. Τέλος, το κάθε άτομο ξεχωριστά οφείλει να συνειδητοποιήσει τους κινδύνους της μαζοποίησης και να αντισταθεί σε αυτή με την δική του προσωπική προσπάθεια.

Συμπερασματικά, η ομοιομορφία, η ισοπέδωση καθώς επίσης και η μαζοποίηση είναι φαινόμενα που υποκρύπτουν μια πληθώρα κινδύνων και άρα πρέπει να αντισταθούμε σε αυτά. Καθώς

φαινόμενα όπως αυτά επηρεάζουν ιδίως τα άτομα νεότερης ηλικίας, πρέπει να επικεντρωθούμε στους τομείς της οικογένειας και της εκπαίδευσης αποσκοπώντας στην καταπολέμησή τους. Φυσικά, ο καθένας οφείλει να καταβάλει προσπάθεια σε ατομικό επίπεδο. Έτσι, λοιπόν, η καταπολέμηση των προαναφερθέντων είναι εφικτή μόνο εάν, από κοινού η κοινωνία, αλλά και το κάθε άτομο ξεχωριστά, αποφασίσουν να αντισταθούν σε αυτά εμπράκτως.